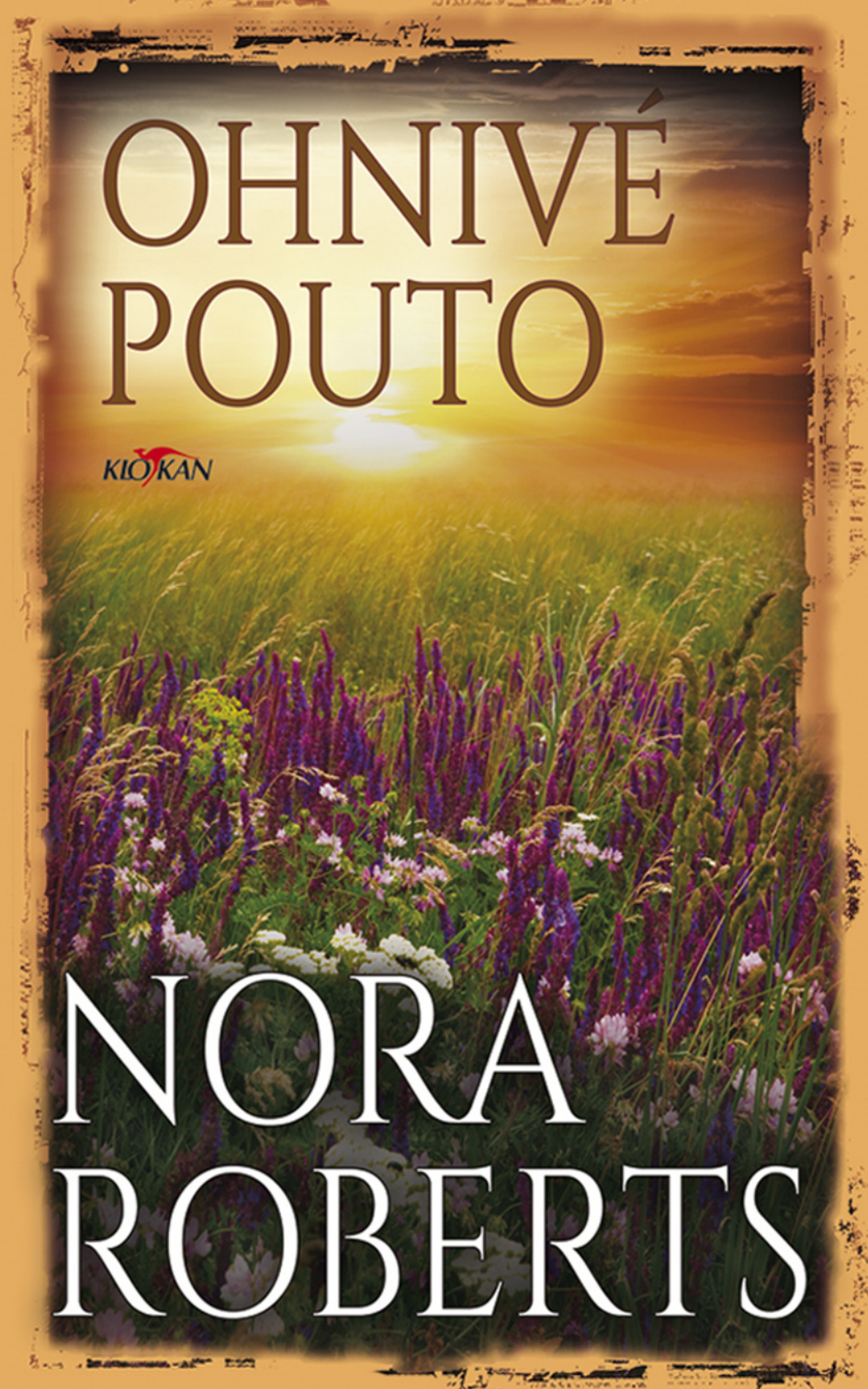

OHNIVÉ POUTO

KIO KAN

NORA
ROBERTS

edice
KIO KAN

Copyright © 2014 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BLOOD MAGICK
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-931-4

Pro Kat, jedno z nejjasnějších světél mého života

Jak daleko se zdají hvězdy být,
tak vzdálený je náš první polibek
a tak staré už je moje srdce.

WILLIAM BUTLER YEATS

Prý dojde na krev,
a krev si žádá další krev.

WILLIAM SHAKESPEARE

1

LÉTO 1276

Za jasného dne ke konci toho léta sbírala Brannaugh byliny, květy a listy na výrobu mastí, léků a čajů. Přicházeli k ní sousedé i poutníci s nadějí, že je uzdraví, stejně jako kdysi chodili za její matkou s bolavým tělem, srdcem i duší a platili jí penězi, zbožím nebo protislužbou.

A tak si spolu s bratrem a sestrou zařídila život v Clare, daleko od domova v Mayo, od rodného domku v lese, kde vyrostli a kde jejich matka zemřela.

Brannaugh teď žila spokojeněji a veseleji, než kdy doufala, že bude možné po tom strašném dni, kdy jim matka dala všechno, včetně zbytků své magické síly a poslala je do bezpečí, zatímco se sama obětovala.

Čas nesmírné bolesti, vzpomínala Brannaugh, a povinnosti a strachu, kdy se musela postarat o mladší sourozence a odvést je z domova.

Nechali tehdy za sebou dětství, nevinnost i lásku.

Tolik let už uběhlo. První z nich strávili na přání matky u sestřenky a jejího muže, kde byli v bezpečí a vítání. Ale přišel čas tohle hnízdo opustit, jak už to tak bývá, přijmout osud, přijmout a skutečně se stát tím, kým odjakživa byli – trojicí temných čarodějů.

Je tohle tedy jejich jediná povinnost a smysl života? Zničit čaroděje Cabhana, vraha jejich otce, statečného Dai-thiho, a matky Sorchy? Toho Cabhana, který jen náhodou přežil ničivé kouzlo, jež umírající matka vyvolala?

Za tak krásného letního dne se všechny hrůzy minulé zimy a jara zdály tak vzdálené.

V novém domově, co vytvořila, byl vzduch provoněný rozmarýnou, co měla v košíku, a růžemi, které její muž zasadil v den narození jejich prvního dítěte. Bílé obláčky se honily po modré louce oblohy jako jehňata a lesy a malá políčka, jež vyčistili, se třpytily jako smaragdy.

Jejich sotva tříletý synek seděl na slunci a klepal do bubínku, který mu vyrobil jeho táta. Přitom si broukal a vyskal a byl to tak radostný pohled, až ji srdce samou láskou zabolelo.

Roční dcerka spala a tiskla k sobě oblíbenou hadrovou panenku, zatímco ji hlídal jejich věrný pes Kathel.

V jejím lůně se přitom pohnul další syn.

Z místa kde stála, dohlédla na mýtinku a domek, který tam spolu s Eamonem a Teagan už před osmi lety postavili. Tehdy byli ještě děti, pomyslela si, kterým nebylo dovoleno užít si dětství.

Zůstali si však nablízku – silný, loajální Eamon i laskavá, krásná Teagan, teď i šťastná, protože se na jaře provdala z lásky.

Jaký je tu klid, pomyslela si Brannaugh, i přes to Brinovo rámusení – jen domek, lesy, zelené kopce s ovečkami, zahrady a jasně modré nebe.

To vše brzy skončí.

Blížila se doba – a tím si Brannaugh byla jistá stejně jako pohyby svého nenarozeného děcka – kdy jasné dny ustoupí temnotě a mír krvavým bojům.

Dotkla se amuletu se symbolem psa, který pro ni stvořila maminka pokrevním kouzlem. Už brzy budou znovu potřebovat všechnu ochranu.

Pak se rukou opřela do beder, kde ji zabolelo, a zároveň zahlédla svého muže, jak se vrací domů.

Pohledný Eoghan, a celý jen její. Měl oči zelené jako ty kopce kolem a černé vlasy mu splývaly na ramena jako ha-

vraní křídla. Seděl vzpřímeně v sedle, jel hladce na jejich silné hnědé kobylce a jako vždy si prozpěvoval.

Ten pohled ji opět přiměl k úsměvu a srdce jí radostně poskočilo. Bože, jak se mohla právě ona, která věřila, že pro ni není jiné pouto než to rodinné a jiný smysl života než její úkol, tak bezhlavě zamilovat do Eoghana z Clare?

Brin vyskočil a dal se do běhu, co mu nožky stačily, přitom volal: „Táta, táta!“

Eoghan se sehnul a zvedl ho k sobě do sedla. K Brannaugh dolehl zvuk mužského i dětského smíchu a v očích opět ucítila slzy. Dala by v tu chvíli všechno, svoji sílu i kouzelnou moc do poslední kapky, aby je uchránila před tím, co mělo přijít.

Děvčátko, jež pojmenovala po své matce, slabě zaplaskalo, a starý Kathel se také pohnul a jemně štěkl.

„Já ji slyším.“ Brannaugh odložila košík a šla vzít probuzenou dcerku do náruče. Přivinula ji k sobě a políbila. Eoghan k nim zatím dojel a zastavil.

„Koukni, jaké cikáně jsem cestou našel.“

„Hm, toho si asi necháme. Možná když ho umyjeme, prodáme ho na trhu.“

„Myslím, že i vyděláme,“ dodal Eoghan a políbil smějícího se synka do vlasů. „Tak dolů, hochu!“

„Ještě jezdit, tati!“ Brin k němu natočil tvář s velkýma hnědýma očima. „Jezdit, prosím!“

„Tak jen jedno kolečko, chci si dát čaj.“ Eoghan mrkl na ženu a pak vyrazil svižným cvalem, což chlapce znovu rozveselilo.

Brannaugh zvedla košík, Sorchu si přesunula na bok a promluvila na psa: „Tak pojď, starý brachu, je čas na tvoji medicínu.“

Společně zašli do domku, který postavil Eoghan s pomocí šikovných rukou a silných zad, tam Brannaugh dcerku odložila, rozdmýchala oheň a postavila na čaj.

Pohladila Kathela, svého věrného průvodce a pomocníka, a odměřila mu dávku léčivého výtažku z bylin pro zdraví a lepší zrak. Tak mohla o něco prodloužit jeho život. Věděla, že až přijde ten správný čas, pozná, že ho má nechat odejít.

Ale zatím ne, ta chvíle ještě nenadešla.

Potom přichystala medové koláčky a trochu džemu. Čaj už měla hotový, když dovnitř vešel muž se synkem.

„Hm, tohle je pěkné.“

Podrbal chlapce ve vlasech a sklonil se, aby Brannaugh dlouze políbil, jak to dělával vždy.

„Jsi doma brzy,“ reagovala, ale pak si všimla, jak se synek sápe po koláčku. „A ty si nejdřív umyj ruce, hochu, pak si dáš čaj jako džentlmen.“

„Nejsou špinavé, mami,“ odvětil kluk a ukázal ušmudlané dlaně.

Brannaugh jen povytáhla obočí. „Umýt! Oba.“

„S ženskými se nemá cenu hádat,“ řekl otec synovi, „to brzy pochopíš. Kůlnu pro vdovu O'Brianovou jsem už dokončil. Bohužel je pravda, že ten její kluk je u práce přebytečný jako vemen na kozlovi. Když si šel po svých, měl jsem to hned.“

Mluvil o skončené práci, zatímco pomohl chlapci osušit ruce, a o té, která ho čeká, když vzal dcerku do náruče a zatočil s ní, až radostně výskala.

„Nosíš do našeho domu radost,“ zašeptala Brannaugh. „Jsi jako jeho světlo.“

Muž na ni tiše pohlédl a dcerku usadil. „A ty jeho srdce. Pojď si na chvíli sednout, nech odpočinout nohy a dej si čaj.“

Pak trpělivě čekal. A jak dobře ho znala, věděla, že jeho trpělivost a tvrdohlavost jsou v podstatě totéž.

Když bylo doma poklizené, večere připravená a děti uložené, vzal ji za ruku.

„Nechceš se trochu projít, hezká Brannaugh? Je tak příjemný večer.“

Kolikrát se takhle zeptal, když si ji namlouval? A ona ho stále odháněla jako neodbytný hmyz.

Teď popadla šál, svůj oblíbený od Teagan, a ovinula si ho kolem ramen. Ještě se ohlédla po Kathelovi, který odpočíval u krbu. *Hlídej mi děti*, řekla a vyšla s Eoghanem do chladné, vlhké noci.

„Bude pršet,“ prohodila, „někdy k ránu.“

„Tak to máme štěstí, že neprší teď,“ reagoval a položil jí ruku na břicho. „Všechno v pořádku?“

„Ano. Je to obratný chlapeček, nedá si chvilku pokoj, jako jeho táta.“

„Jsme na tom teď dobře, Brannaugh, můžeme si dovolit platit i nějakou výpomoc.“

Brannaugh přimhouřila oči. „Nejsi snad spokojený s tím, jak se starám o domácnost, děti nebo jídlo?“

„Ale jsem, naprosto. Jen si pamatuju, jak se udřela moje matka,“ odpověděl a dotkl se bolavého místa na jejích zádech, jako by o něm věděl, „a nechci to dopustit u tebe, *aghra*.“

„Je mi dobře, opravdu.“

„Tak proč jsi smutná?“

„Nejsem.“ Lež, pomyslela si, jemu přece lhát nechtěla. „Možná trochu. Těhotenství přináší i smutek, jak už asi víš. Pamatuješ, jak jsem se rozplakala, když jsem čekala Brina a tys přišel s tou kolébkou? Brečela jsem, jako by měl svět skončit.“

„To bylo radostí. Tohle není.“

„Je z čeho se radovat. Zrovna dnes jsem tady stála, dívala se na děti, cítila to další v sobě a přemýšlela o tobě a životě, jaký máme. Tolik důvodů k radosti. A přece jsem tě tolikrát odmítla, pamatuješ? Kolikrát vlastně?“

„I jednou bylo moc.“

Zasmála se, i když se jí trochu stahovalo hrdlo. „Ale tys to zkoušel znova a znova. Získal sis mě vyprávěním a písničkami a kytkami z pole... I tak jsem řekla, že ničí ženou nebudu.“

„Ničí, jen moje.“

„Ano, jen tvoje.“

Brannaugh se nadechla večerního vzduchu, vůně lesů a luk, svého domova, i když věděla, že ho bude muset opustit a jít zpět tam, kde se narodila, aby se setkala s osudem.

„Věděl jsi, kdo jsem, a přece jsi mě chtěl. Ne moji moc, ale jen a jen mě.“

Právě na tom jí nejvíc záleželo, to nakonec otevřelo její srdce.

„A když jsem si byla jistá, že tě dokážu milovat, všechno jsem ti prozradila a zase tě odmítla. Ale tys mě požádal o ruku znova. Vzpomínáš, co jsi řekl?“

„Jistě, a klidně to zopakuju.“ Otočil se k ní a vzal ji za ruce jako tehdy. „Jsi moje a já tvůj. Vezmu si tě se vším, co k tobě patří, a dám ti vše, co mám. Budu stát při tobě, Brannaugh, Temná čarodějko z Mayo, v radosti i smutku, za požáru i povodní, za války i v míru. Podívej se do mého srdce, protože ty to dokážeš, a pochop, co je láska.“

„Já jsem to udělala a pochopila, Eoghane.“ Přitiskla se k němu. „Přinesl jsi mi tolik radosti.“

Poté se rozplakala.

Hladil ji a utěšoval a pak ji od sebe oddálil, aby si v měsíčním světle mohl prohlédnout její tvář. „My musíme zpátky, je to tak? Musíme do Mayo.“

„Ano, a brzy. Je mi to tak líto...“

„Ne, to neříkej,“ políbil ji na rty, aby ji zarazil. „Copak jsi mi nerozuměla?“

„Jak jsem to mohla tušit? Už když jsi ta slova řekl poprvé, jak jsem mohla vědět, že jednou budu cítit tohle a budu si přát zůstat tady s vámi a všechno ostatní pustit z hlavy? Ale nejde to, Eoghane. Ale co naše děti?“

„Těm se nic nestane.“ Opět položil dlaň na její břicho. „Nikdo a nic se jich nedotkne, to přísahám.“

„Musíš mi to slíbit, protože až přijde čas, budu je muset opustit a postavit se Cabhanovi se sestrou a bratrem.“

„A se mnou.“ Popadl ji za ramena a v očích se mu blýsklo. „Čemu musíš čelit ty, tomu se postavím i já.“

„Přisahej, že se o ně postaráš, Eoghane.“ Brannaugh mu jemně stáhla ruce zpět k břichu, kde se jejich dítě opět pohulo. „Přisahej, že je budeš chránit nade vše. Na tobě a na manželovi Teagan záleží, jestli budou před Cabhanem v bezpečí. Nemohla bych splnit svůj úkol, kdybych si nebyla jistá, že se o ně jejich otec a strýc postarají. Jestli mě miluješ, Eoghane, přisahej.“

„Dal bych za tebe život.“ Opřel se krátce čelem o její a Brannaugh cítila, jaký vnitřní boj svádí jako muž, manžel a otec. „Přisahám, že za naše děti položím svůj život, abych je ochránil.“

„Jsi pro mě požehnání.“ Zvedla jeho ruce ke svým rtům. „Nebudeš tedy žádat, abych tu zůstala?“

„Přisahala jsi přece,“ připomněl jí. „A tvoje přísaha je i moje. Jsem v tom s tebou, *mo chroi*.“

„Jsi jako světlo ve mně,“ Brannaugh si úlevně vydechla a položila hlavu na manželovo rameno. „Světlo, které září i v našich dětech.“

A ona udělá všechno, co půjde, aby to světlo ochránila, a konečně porazila temné síly.

Pak počítala dny, co zbývaly, a užívala si každé volné chvíle, kdy děti spaly nebo kdy to, co v ní rostlo, nutilo i ji trochu odpočívat. Sedávala u ohně a studovala matčinu knihu kouzel. Učila se, přidávala vlastní kouzla, slova a myšlenky. Tahle kniha, to věděla, zůstane dalším generacím, stejně jako matčin amulet. Předá je dětem, hlavně tomu, co se mělo narodit, protože to bude mít sílu pokračovat v úkolu, pokud ona, Eamon a Teagan neuspějí.

Jejich matka přece přisahala, že oni – nebo jejich potomci – jednou Cabhana zničí. Vždyť sama na vlastní oči viděla, že s ním kdosi z rodiny mluví, i když v jiné době.

A snila o ženě, která nosila její jméno i amulet a jež byla také součástí trojice jako ona.

Soršina trojice bude mít děti a ty zas další děti. Tak budou odkaz a poslání předávány dál, dokud nedosáhnou cíle. Ona se od svého úkolu nesmí odvracet.

Zároveň se také musí postarat o děti a dům, o zahradu a zvířata, sklídit úrodu, podojit kozu a léčit sousedy a pocestné.

V neposlední řadě pečovat o dobré kouzlo.

A tak když děti konečně usnuly – a že Brin ten den dlouho bojoval s těžkými víčky – vyšla před dům, aby se zhluboka nadechla.

Tam spatřila svou sestru, jak se zářivými vlasy spletenými do copu přichází po pěšině s košíkem v ruce.

„Musela jsi vycítit, že toužím po tvé společnosti a možnosti mluvit s někým starším než sotva tříletým děckem.“

„Nesu tmavý chléb. Upekla jsem ho víc než dost a také jsem tě chtěla vidět.“

„Tak to si hned dáme. Já mám teď hlad skoro pořád.“ Brannaugh se smíchem vtáhla Teagan do náruče.

Byla moc hezká s těmi zlatými vlasy a očima jako modré zvonky, co měla jejich matka tak ráda.

Přitiskla ji k sobě, ale hned zase odtáhla. „Ty čekáš dítě!“

„Tos mi nemohla dát šanci říct ti to sama?“ Teagan jen zářila a znovu sestru pevně objala. „Teprve od dnešního rána to vím jistě. Probudila jsem se a cítila, že ve mně roste nový život. Ještě jsem to Gealbhanovi neřekla. Chtěla jsem, abys byla první, a musela jsem mít jistotu, absolutní jistotu. Tu už mám a zase moc mluvím a nemůžu přestat...“

„Teagan,“ Brannaugh měla slzy v očích, když sestru líbala na tváře a vzpomněla si na vystrašenou holčičku, která toho chmurného rána kdysi dávno tolik plakala. „Buď požehnána, *deirfiúr bheag*. Pojď dál, připravím ti čaj a něco dobrého pro vás oba.“

„Chci to Gealbhanovi oznámit u potoka, kde mě poprvé políbil,“ řekla sestra, vešla do domu a sundala si šál. „A pak i Eamonovi, že bude zase strýček. Přála bych si dnes trochu hudby na oslavu. Myslíš, že byste nás večer mohli s Eoghanem a dětmi navštívit?“

„Jistě že přijdeme. I veselou hudbu obstaráme.“

„Chybí mi maminka. Já vím, že je to bláhové, ale chtěla bych to říct i jí. A otci. Nesu v sobě život, co pochází z nich. Cítila jsi to podobně?“

„Aye, v obou případech. Když se narodil Brin i Sorcha, tak jsem ji dokonce zahlédla, jen na chvíličku, ale cítila jsem její přítomnost, i otcovu. Byly v tom radost i smutek zároveň a pak...“

„Povídej...“

Brannaugh si složila ruce na břicho a šedé oči měla náhle plné té radosti i smutku. „Ta láska je tak pronikavá a naplňující nejen k životu, který nosíš v sobě, ale i k tomu, co můžeš obejmout. Náhle máš dojem, že víš víc, a vše, co jsi znala dosud, před tím bledne. Už jsem pochopila, co maminka i otec cítili k nám, a ty to také poznáš.“

„Může to být ještě víc než tohle?“ Teagan si přitiskla dlaně k lůnu. „Už tak se to zdá neskutečné.“

„Může. A bude.“ Brannaugh se zadívala k lesu a na bujnou zahradu a náhle měla oči jako z mlhy.

„Syn, kterého nosíš, nebude mít dar, přestože poroste do síly. Ani ten další ne. To až tvoje dcera, třetí v pořadí – světlovlasá jako ty, bystrá a laskavá. Pojmenuješ ji Ciara. Ta bude jednou nosit amulet, který nám vyrobila maminka.“

Brannaugh se náhle zatočila hlava a musela si sednout. Teagan k ní přispěchala.

„To nic, jsem v pořádku. Přišlo to jen příliš rychle, nebyla jsem připravená. Jsem poslední dobou nějak pomalejší.“ Poplácala sestru po ruce.

„Já jsem to ani nezkoušela, nenapadlo mě to.“

„Proč by mělo? Máš teď přece právo být prostě jen šťastná. Nechtěla jsem ti to kazit.“

„Jak bys mohla? Tím, že mi řekneš, že budu mít syna a pak ještě jednoho a dceru? Jen hezky seď, já ten čaj dodělám.“

Obě zvedly hlavu, protože se otevřely dveře.

„Že ten náš Eamon musel cítit čerstvý chleba?“ usmála se Teagan při pohledu na bratra s rozčuchanými hnědými vlasy kolem neskutečně pohledné tváře.

Ten se zazubil a nasál vzduch. „Nos jistě mám, ale ten mě sem nepřivedl. To spíš světlo kolem domu, co by zastínilo i měsíc. Měly jste mi dát vědět, že čarujete.“

„Nic takového. Jen si povídáme. A u nás dnes bude menší oslava. Můžeš zatím dělat Brannaugh společnost, abych měla čas říct Gealbhanovi, že se stane otcem.“

„To klidně můžu, když je tu ten chleba... Co, bude otec?“ Eamonovy jasně modré oči jako by roztály. „To je ale šťastná zpráva!“ Popadl Teagan do náruče a zahoupal s ní, až se rozesmála. Pak ji posadil na židli, políbil a usmál se na Brannaugh. „Tebe zvedat nebudu, praskly by mi záda, protože už jsi obrovská.“

„Mám dojem, že dostaneš chleba bez džemu.“

„Ale krásně obrovská. Také už od tebe mám pěkného synovce a neteř.“

„Tak možná kapičku džemu.“

„Gealbhan bude mít radost,“ dodal a jemně Teagan pohladil po tváři. „Jsi v pořádku, vid’?“

„Cítím se báječně. Za chvíli půjdu připravit hostinu. Budeš rád?“

„Samozřejmě.“

„Měl by sis brzo najít ženu,“ pokračovala Teagan, „protože budeš dobrý otec.“

„Mně úplně stačí vaše děti, kterým můžu dělat dobrého strejdu.“

„Má vlasy jako oheň, oči jako moře v bouři a trochu kouzelné moci.“ Brannaugh se zaklonila v židli a polo-

žila si ruku na břicho. „Dnes to přichází ve vlnách,“ dodala s úsměvem. „Asi i díky tobě, jsi netrpělivý. Je hezké zahlédnout ženu, která tě uchvátí – ne na chvíli, ale napořád.“

„Já o žádnou nestojím. Teda ne o jednu jedinou.“

Teagan se dotkla jeho ruky. „Ty pořád tvrdíš, že se neoženíš, protože máš na starost nás dvě. To se pleteš. Jsme přece trojice a všichni máme stejnou sílu. Pokud přijde láska, stejně si nebudeš moct vybírat.“

„S těhotnou čarodějkou bych se radši nepřela,“ pousmála se Brannaugh. „Já jsem lásku nehledala, našla si mě. Teagan na ni čekala a také přišla. I tebe si najde, *mo dearthair*, i kdybys před ní utíkal. A až dorazíme domů...“ Oči se jí náhle zalily slzami. „Kruci, tohle se mi teď děje pořád. Připrav se na časté změny nálad, Teagan.“

„Takže jsi to cítila?“ „Teď se i Eamon dotkl její ruky, a tak byli všichni spojeni. „Už brzy se vrátíme domů?“

„Ano, do měsíce. Musíme vyrazit za příštího úplňku.“

„Doufala jsem, že to ještě počká,“ zašeptala Teagan. „Aspoň dokud neporodíš. Ale tušila jsem, že to tak nebude.“

„Můj syn přijde na svět v Mayo, narodí se doma. I když tohle je už také domov. Ne pro tebe, já vím,“ řekla Eamonovi. „Ty tu jen zůstáváš a čekáš, až se budeš moci vrátit, protože tvé srdce zůstalo tam.“

„Bylo nám řečeno, že se tam máme vrátit, tak čekám. I ti tři, co z nás vzešli, čekají.“ Eamon přejel rukou po modrém kameni, který nosil na krku. „Znovu se s nimi setkáme.“

„Zdává se mi o nich,“ prohodila Brannaugh. „O té, co nosí mé jméno, i o ostatních. Bojovali a byli poraženi.“

„Budou bojovat znovu,“ dodala Teagan.

„Ale zranili ho!“ Eamonovy oči se hněvivě zaleskly. „Ztratil hodně krve, stejně jako když mu žena jménem Meara zasadila ránu mečem.“

„Krvácel,“ souhlasila Brannaugh, „ale vyléčil se. A zase sbírá sílu. Bere ji odněkud z temnoty. Nevidím přesně, kde je a co dělá, ale cítím to. Nedokážu ani říct, jestli máme

moc něco změnit a ukončit to s ním. Vidím ty tři a vím, že když to nezvládneme my, oni budou pokračovat.“

„Takže se vrátíme domů a na něco přijdeme, aby ti, co přijdou po nás, nebojovali sami.“

Brannaugh pomyslela na své děti, spící nahoře, nevinné a v bezpečí, a pak na děti jejich dětí, které v Mayo v jiném čase už tak nevinné a v bezpečí nebudou.

„Ano, vrátíme se tam a něco vymyslíme, ale dnes večer budeme slavit. Zpívat a hrát. Musíme vzdát díky těm, co tu byli před námi a předali nám světlo. A za naše životy,“ dodala a dotkla se zlehka sestřina i svého břicha.

„Zítra zas začneme bojovat proti tomu, co vzalo život našim rodičům,“ řekl Eamon a vstal.

„Zůstaneš ještě s Brannaugh? Chtěla bych si promluvit s Gealbhanem.“

„Řekni mu dnes jen tu radostnou zprávu,“ dodala Brannaugh a vstala spolu se sestrou. „Všechno ostatní počká do zítřka. Dnešní večer ať je jen veselý, protože čas se krátí.“

„To udělám.“ Teagan oba sourozence políbila. „Ať si Eoghan nezapomene vzít harfu.“

„Neboj se. Dneska se v lese a po kopcích bude rozléhat hudba a zpěv.“

Brannaugh se zase posadila, když sestra odešla, a Eamon k ní přistrčil čaj. „Pij. Jsi dostbledá.“

„Jen unavená. A Eoghan už to ví. Mluvila jsem s ním a je připravený odejít a nechat tady vše, co vybudoval. Netušila jsem, že bude tak těžké se vrátit, že mě to bude tak trhat na kusy.“

„Gealbhanovi bratři se vám o půdu postarají, tobě i Teagan.“

„Aye, to mě uklidňuje. Ale tebe ne, já vím, tohle místo se nikdy nestalo tvým domovem.“ Zase měla ve výrazu tu směs smutku a radosti. „Ty zůstaneš v Mayo, ať přijde cokoli. Co bude se mnou a Eoghanem nevidím, vím jen, že se sem vrátí Teagan, protože tohle je teď její místo.“

„Ano, je,“ přikývl. „Nikdy se nestane temnou čarodějkou z Mayo, protože její domov a srdce už patří Clare.“

„Ale jak to pak bude s námi třemi? To už nebudeme žít nablízku jako zatím celý život?“

Bratr na ni upřel výrazně modré oči, jež zdědil po otci. „Vzdálenost přece nic neznamená. My tři vždycky zůstaneme spolu.“

„Jsem teď plačtivá a cítím se hloupě. Snad tahle nálada brzy přejde.“

„No, když jsi čekala Sorchu, ke konci jsi dost klela. Možná mám pláč radši.“

„To já tedy ne.“ Brannaugh se napila čaje, aby se uklidnila. „Připravím Kathelovi s Alastarem silnější lék, aby zvládli cestu. Roibeard to nepotřebuje, ten je stále silný dost.“

„Teď je na lovu,“ promluvil Eamon o svém jestřábovi. „Každý den zalétává dál a dál na sever. Ví stejně dobře jako my, že se brzy vydáme na cestu.“

„Pošleme po něm vzkaz, aby nás na hradě Ashford čekali. Soršiny a Daithiho děti. Trojice čarodějů tam bude vítána.“

„Postarám se o to.“ Eamon se chopil svého čaje a po chvílce se usmál. „Tak vlasy jako oheň, říkáš?“

Brannaugh se zasmála. „Hm, a budeš jak slepý a hluchý, až se potkáte, to ti slibuju.“

„Tak to určitě nebudu, moje milá, na to vezmi jed.“

2

Pro děti byla představa cesty na nové, vzdálené místo nesmírně vzrušující, zvláště s cílem na nějakém hradě. Především Brin se už nemohl dočkat.

Brannaugh balila vše potřebné a znovu si vzpomněla na ono osudné ráno, kdy ji maminka také poslala sbalit to nejn nutnější, tak naléhavým, definitivním hlasem, a Brannaugh ji pak naposled zahlédla, jak stojí před domem a celá žhne silným kouzlem, které z posledních sil vyvolala na jejich ochranu.

Teď balila na cestu domů, aby vykonala svou povinnost a podvolila se osudu. Nic jiného ani nechtěla, ale jen do chvíle, než se jí narodil syn, který teď vzrušeně pobíhal kolem, a ona pocítila tu nekonečně zavazující sílu lásky.

Jedna povinnost ji ještě čekala tady.

Připravila vše potřebné – miskou, svíci, knihu, byliny a kouzelné kameny. Pak na synka pohlédla a pocítila hrdot i lítost.

„Už přišel jeho čas,“ řekla Eoghanovi.

Manžel ji chápavě políbil na čelo. „Vezmu Sorchu nahoru, už by měla spát.“

Brannaugh přikývla, pak se otočila k Brinovi a zavolala ho k sobě.

„Nejsem unavený. Proč už nemůžeme jet a vyspat se pod hvězdami?“

„Vyrážíme až ráno. Nejdřív musíme něco udělat, jen ty a já.“